

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL
SENTINȚA NR. 2041
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN

PREȘEDINTE :

GREFIER :

Pe rol, pronunțarea asupra acțiunii având ca obiect „anulare act control taxe și impozite”, formulată de reclamantul _____, cu sediul în mun. Suceava, str. _____, nr. _____ bl. _____ sc. _____ ap. _____, jud. _____ în contradictoriu cu pârâtele **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE** și **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUN.**

Dezbaterile asupra cauzei de față au avut loc în ședința publică din _____ concluziile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta și când, din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea a fost amânată pentru astăzi,

După deliberare,

INSTANȚA

Asupra cauzei de față, constată:

Prin acțiunea adresată acestei instanțe și înregistrată sub nr. _____ din _____ reclamantul Cabinet Avocat „_____” în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanelor Publice Suceava și Administrația Finanelor Publice Suceava, solicitând anularea deciziei nr. _____ și a raportului de inspecție fiscală nr. _____ precum și suspendarea executării actelor administrativ fiscale sus - menționate până la solutionarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

În motivarea cererii sale, reclamantul a arătat că, în primul rând, prin actele administrativ - fiscale sus - menționate, s-a stabilit și obligația suplimentară de plată a T.V.A. în sumă de _____ lei și majorări de întârziere la plata T.V.A. în sumă de _____ lei pentru perioada _____ organul de control reținând că reclamantul a achiziționat două autoturisme în sistem de leasing extern, pentru care avea obligația declarării și virării T.V.A. aferentă ratelor, în conformitate cu disp. art. 29 lit. D 1 „d” din Legea nr. _____

345/2002 pentru perioada 01.06.2002 - 31.12.2003 și art. 150 al. 1 lit. „b”, art. 151 din Legea nr. 571/2003 pentru perioada 01.01.2004 - 31.10.2006.

În al doilea rând, din disp. art. 13 din Legea nr. 345/2002 și art. 151 Cod fiscal rezultă că beneficiarii prestațiilor de servicii datorează taxa pe valoare adăugată numai dacă prestatorul de servicii este o persoană impozabilă stabilită în străinătate, care nu și-a desemnat un reprezentant fiscal în România.

În cauză, finanțatorul contractului de leasing extern, _____, își desfășoară activitatea și în România, printr-un birou înființat în _____, înființată în anul _____. În consecință, având în vedere disp. art. 8 și 125 ind. 1 al. 2 Cod fiscal, precum și Jurisprudența Curții de Justiție Europene, _____ este considerată, din punct de vedere fiscal, persoană impozabilă stabilită în România, astfel încât beneficiarul contractului de leasing financiar - reclamantul - nu are nici o obligație de plată a T.V.A. și a majorărilor de întârziere.

În al treilea rând, potrivit art. 141 al. 2 lit. „c” Cod fiscal, prestațiile de servicii financiare și bancare prevăzute la pct. 1 - 6 sunt operațiuni scutite de taxă pe valoare adăugată.

Leasingul financiar este un credit bancar atunci când locatorul este o bancă și, în cauză, _____ prin încheierea contractului de leasing financiar în calitate de locator, a finanțat cabinetul în scopul dobândirii celor trei autoturisme, astfel încât acest contract are caracterul unei operațiuni bancare de creditare.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin raportul de inspecție fiscală nr. _____ din _____ s-a reținut că în perioada supusă verificării, respectiv _____ reclamantul nu a fost înregistrat ca plătitor de TVA.

În acest interval, contribuabilul a achiziționat două autoturisme în sistem de leasing extern, fiind încheiate în acest sens contractele de leasing nr. _____ și _____ cu furnizorul extern _____

S-a constatat că reclamantul avea obligația declarării și virării TVA aferentă ratelor de leasing, astfel încât s-au stabilit TVA suplimentară în sumă de _____ lei, majorări și penalități de întârziere în sumă de _____ lei, emitându-se în acest sens decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane fizice care desfășoară activități îndeplinite în mod individual și/sau într-o formă de asociere nr. _____ din _____

Împotriva acestei decizii, reclamantul a formulat contestație ce a fost respinsă prin decizia nr. _____ din _____ a D.G.F.P. Suceava (filele 7-14 dosar).

Reclamantul a criticat această decizie pentru nelegalitate, invocând faptul că finanțatorul contractului de leasing financiar extern, _____

ar fi persoană impozabilă în România, împrejurare față de care reclamantul nu ar fi ținut să plătească TVA și majorările de întârziere stabilite în sarcina sa.

Instanța constată că în speță sunt incidente dispozițiile art.8 din OUG nr.17/2000 și ale art.29 pct. D lit. d din Legea nr.345/2002 (în vigoare la data încheierii și derulării contractelor de leasing), prin care se instituie obligația persoanelor care nu sunt înregistrate ca plătitori de taxă pe valoare adăugată, indiferent de statutul lor periodic, să plătească taxa pe valoare adăugată aferentă operațiunilor de leasing contractate cu locatorii/finanțatorii din străinătate.

Obligația de plată a taxei pe valoare adăugată aferentă prestațiilor de servicii taxabile efectuate de persoane impozabile stabilite în străinătate a fost reiterată prin art.150 al.1 lit. b din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal. Enumerarea acestor servicii, cuprinsă în art. 133 alin. 2 lit. c din același act normativ, include și operațiunile de leasing privind bunurile mobile corporale (pct.2).

Reclamantul a invocat dispozițiile art. 151 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare începând de la 1 ianuarie 2004. Conform acestora, dacă o persoană impozabilă stabilită în străinătate realizează prestări de servicii taxabile, pentru care locul prestării este considerat a fi în România, altele decât cele prevăzute la art. 150 alin. (1) lit. b), va proceda astfel:

a) prestatorul își poate desemna un reprezentant fiscal în România, care are obligația de a îndeplini, în numele persoanei stabilite în străinătate, toate obligațiile prevăzute în prezentul titlu, inclusiv obligația de a solicita înregistrarea fiscală în scopul plății taxei pe valoarea adăugată, în numele persoanei stabilite în străinătate;

b) în cazul în care persoana stabilită în străinătate nu își desemnează un reprezentant fiscal în România, beneficiarul serviciilor datorează taxa pe valoarea adăugată, în numele prestatorului.

Rezultă fără echivoc din textul art. 151 alin. 1 că acesta se aplică doar prestațiilor de servicii ce nu sunt prevăzute de art. 150 alin. 1 lit. b, or, după cum am arătat mai sus, operațiunile de leasing precum cele care au fost încheiate de reclamant sunt reglementate de art. 150, negăsindu-se aplicarea dispozițiilor art. 151 alin. 1 lit. b din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Reclamantul a înțeles de asemenea să se apere invocând faptul că finanțatorul contractului de leasing financiar extern ar fi persoană impozabilă stabilită în România și nu persoană impozabilă stabilită în străinătate.

Conform art. 151 alin. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare începând cu 1 ianuarie 2004, prin persoană impozabilă stabilită în străinătate se înțelege orice persoană care realizează activități economice de natura celor prevăzute la art. 127 alin. (2) și care nu are în România sediul activității economice, domiciliul stabil sau un sediu permanent de la care serviciile sunt prestate sau livrările sunt efectuate.

Sediul permanent este un concept ce aparține exclusiv dreptului fiscal, fiind definit în art. 8 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, drept un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea unui nerezident, fie direct, fie printr-un agent dependent. Instanța apreciază că nu sunt întrunite în cauză condițiile prevăzute în textul art. 8 pentru a se reține că are un sediu permanent în România.

În accepțiunea art.125¹ alin.2 lit. b din Legea nr.571/2003 (în vigoare la data efectuării controlului), pentru a fi considerată stabilită în România o persoană impozabilă trebuie să îndeplinească în mod cumulativ patru condiții:

1. să aibă în România un sediu central, o sucursală, o fabrică, un atelier, o agenție, un birou, un birou de vânzări sau cumpărări, un depozit sau orice altă structură fixă, cu excepția șantierelor de construcții;
2. structura să fie condusă de o persoană împuternicită să angajeze persoana impozabilă în relațiile cu clienții și furnizorii;
3. persoana care angajează persoana impozabilă în relațiile cu clienții și furnizorii să fie împuternicită să efectueze achiziții, importuri, livrări de bunuri și prestări pentru persoana impozabilă;
4. obiectul de activitate al structurii respective să fie livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, conform prezentului titlu.

În cauza de față, reclamantul a încheiat contractul de leasing nr. (filele 40-54 dosar) cu și nu cu structurile create în România ca parte a grupului internațional respectiv biroul înființat în anul 1999 și societățile Broker de asigurare, și Grupul Financiar

În privința acestei convenții, instanța reține că a fost încheiată direct prin reprezentantul conform ștampilei și semnăturii de la fila 49 dosar, și nu prin intermediul persoanelor ce asigură conducerea structurilor din România, nerezultând din nici una din probele administrate în cauză că acestea au mandat pentru a reprezenta în relațiile cu clienții și furnizorii sau să efectueze prestări pentru această persoană impozabilă.

Instanța va înlătura de asemenea ca nefondată susținerea că leasingul financiar este o operațiune scutită de taxa pe valoare adăugată, potrivit art. 141 alin. 2 lit. c din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Pentru ca o operațiune să fie considerată impozabilă în România, este necesar a fi întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 126 alin. 1 din acest act normativ:

- a) operațiunile să constituie sau să fie asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată, în sensul art. 128-130
- b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;
- c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin. (1), acționând ca atare:

